

тжъ сватбж, але никой вече не ся плаши, народ-
атъ обыча да ся довесели.

— Пий брате, допивай царско-то вино.

Ей Ладо ладо-ле

Ей Лельо лельо-ло

Гайдары свирѣтъ, момци припѣватъ.

Ей дивно игралище,

Ей дивно пивалище!

Наловили ся сж за помесь, игражтъ вър-
тѣжтъ ся, къляжтъ нозѣ, тропѣтъ, сгласено то
подскокнѣтъ напрѣдъ, то отскокнѣтъ назадъ.

Ей Лельо лельо-ле!

Из-веднажъ прѣдъ съвнуванк извыхж ся на
небе-то отъ къмъ истокъ огнены змѣйки, а
задъ градскы-тѣ врата раздаде ся другы крѣ-
ськѣ и выкъ.

Народ-атъ онѣмѣ отъ страхъ.

На стражницж-тж пламнж пламъкъ, але
късно даде вѣсти, ч' е наблизила бѣда. Закле-
па церковно-то клепало, ал' и то закъснѣ.

Съ плачь тича народ-атъ отъ стѣны-тѣ
къмъ полянж-тж, а подирѣ имъ воискаре, ко-
нници, и голѣма сила руска.

